การศึกษาความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

A STUDY OF ENGLISH LISTENING AND SPEAKING ABILITIES BY USING TOTAL PHYSICAL RESPONSE METHOD FOR PRATHOMSUKSA III STUDENTS

ผู้วิจัย ชุติมา แซ่ตั้ง[1]

อาจารย์ที่ปรึกษา สุพรรณริกา วัฒน์บุณย์[2]

พนาน้อย รอดชู[3]

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนตอบสนองด้วยท่าทาง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนบ้านบางใหญ่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้การฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 18 แผนการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.30–0.77 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.27–0.67 และค่าความเชื่อมั่น 0.84 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.33–0.77 ค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.33–0.60 และค่าความเชื่อมั่น 0.84 และแบบสอบถาม

---

[1] นักศึกษาสาขาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการและงานอาชีพ หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

[2] อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

[3] อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าความเชื่อมั่น 0.72 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และสถิติทดสอบได้แก่ สถิติทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสัมพันธ์กันระดับมากในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง, ภาษาอังกฤษ, ความสามารถด้านการฟัง, ความสามารถด้านการพูด

ABSTRACT

The purposes of this research were to study the correlation between and to compare listening and speaking skills before and after using Total Physical Response method; and to study the satisfaction towards Total Physical Response method of Prathomsuksa III students. The samples were 30 Prathomsuka III students in the second semester of the 2013 academic year at Banbangyai school Suratthani Province. The instruments used in this study were : 1) 18 lesson plans; 2) an English listening ability test with difficulties ranging 0.30–0.77 discriminating power ranging 0.27–0.67, and a reliability of 0.84; 3) an English speaking ability test with difficulties ranging 0.33–0.77 discriminating power ranging 0.33–0.60, and a reliability of 0.84; and 4) a satisfaction questionnaire with a reliability of 0.72. Data were analyzed by using mean, standard deviation, Pearson Product–Moment Correlation, and t–test.

The results of this research were as follows :

1) After using Total Physical Response method, students' listening and speaking abilities, the correlation were significantly in high level related at the .01 level

2) After using Total Physical Response method, students' listening and speaking abilities were significantly increased at the .01 level, and

3) Students were very satisfied with learning through the Total Physical Response method in the high level.

Keywords : Total Physical Response Method, English, Listening Ability, Speaking Ability

บทนำ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นกระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความสำคัญโดยกำหนดภาษาอังกฤษไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นหนึ่งในแปดกลุ่มสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยสถานศึกษาต้องจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนในทุกระดับชั้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 220) สำหรับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษครูผู้สอนจำเป็นต้องคำนึงถึงหลักธรรมชาติในการรับรู้ภาษา ซึ่งเริ่มจากทักษะการฟัง ดังเช่นที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535 : 159) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอน ผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อน จึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือเขียนได้ นักเรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอ นอกจากการฟังแล้วความสามารถในการใช้ภาษาอีกด้านหนึ่งที่สำคัญที่ควรพัฒนาควบคู่กันไปคือ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งการพูดนั้นมีความสัมพันธ์โดยตรงกับการฟัง ดังที่ นักภาษาศาสตร์อย่าง คราเชน (Krashen, S.D., & Terrell, T.D.,1983, pp.21–35) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังและการพูดว่า การมีความสามารถด้านการฟังที่ดี เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยทำให้สามารถพูดได้อย่างมีความหมาย ดังนั้นหากผู้เรียนได้รับการพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการฟังแล้ว ความสามารถด้านการพูดของผู้เรียนก็จะดีขึ้นตามไปด้วย

อย่างไรก็ตาม ผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O–NET) ของนักเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2555 ระดับเขตพื้นที่การศึกษาในระดับประถมศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี เขต 1 มีผลคะแนนคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 33.71 และระดับโรงเรียนขนาดกลางในกลุ่มเครือข่ายตำบลขุนทะเล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 มีผลคะแนนคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 32.70 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1, 2556)

จากประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอนชั้นประถมศึกษาของผู้วิจัย และการสอบถาม สนทนา พูดคุยกับเพื่อนครูในกลุ่มโรงเรียนเครือข่ายตำบลขุนทะเล พบว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนระดับประถมศึกษา ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนขาดความสนใจในการเรียน รู้สึกเบื่อหน่าย ฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ และขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ เพราะครูจัดการเรียนการสอนโดยเน้นการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษก่อน เพราะต้องการให้นักเรียนทำข้อสอบได้ การเรียนการสอนส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การท่องจำบทสนทนา และบังคับให้ผู้เรียนพูดโดยที่ผู้เรียนยังไม่พร้อม ซึ่งเป็นการเรียนการสอนภาษาที่ผิดหลักธรรมชาติ

แม้วิธีสอนภาษาอังกฤษซึ่งมุ่งเน้นพัฒนาให้ผู้เรียนได้สามารถประสบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะมีอยู่หลายวิธีด้วยกันแต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีวิธีสอนใดที่ดีที่สุดและที่เหมาะสมที่สุด วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หรือ TPR เป็นวิธีสอนที่มีลำดับขั้นตอนการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามทฤษฎีทางจิตวิทยาของธรรมชาติของความสามารถในการรับรู้ทางภาษาของมนุษย์ เน้นถึงความเข้าใจในการฟังด้วยวิธีการให้ปัจจัยที่มีความหมาย เช่น คำสั่งสั้นๆ

คำศัพท์ หรือวลี โดยครูจะพูดภาษาเพื่อสื่อสารให้ตรงกับเป้าหมายตามสถานการณ์ที่กำหนดไว้พร้อมแสดงท่าทาง หรือปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้นๆ และให้ผู้เรียนปฏิบัติตามจนผู้เรียนมีความพร้อมที่จะปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีแบบ โดยหลังจากที่ผู้เรียนฟังจนเข้าใจแล้ว จึงให้ผู้เรียนได้ผลัดกันพูดออกคำสั่งให้เพื่อนฟังและปฏิบัติตาม วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีสอนที่ไม่เพียงช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างสอดคล้องกับธรรมชาติในการเรียนรู้ของผู้เรียน แต่ยังทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความวิตกกังวลในการพูด ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนและนำมาซึ่งการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอีกด้วย (Asher, 1979 : 34)

จากความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่านและเขียน ยังคงมีความสำคัญยิ่งที่จะต้องทำการพัฒนาปรับปรุงให้เกิดมีขึ้นอย่างต่อเนื่องต่อไป โดยเฉพาะความสามารถด้านการฟังและการพูดซึ่งมีผลกระทบโดยตรงต่อความสามารถในการนำภาษาไปเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะทำวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มโรงเรียนเครือข่ายขุนทะเล จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อช่วยพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในด้านการฟังและการพูดให้ดีขึ้น ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่ดี นำไปสู่ทักษะอื่นๆ ตลอดจนการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีความมั่นใจในการใช้ภาษา และสามารถปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกในยุคข้อมูลข่าวสารได้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังจากเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีความสัมพันธ์กัน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในระดับมาก

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 176 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ในโรงเรียนขนาดกลาง (ขนาดกลาง คือโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 121-600) ตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำนวน 5 โรงเรียน (1) โรงเรียนนิคมสร้างตนเอง (2) โรงเรียนวัดสมหวัง (3) โรงเรียนบ้านบางใหญ่ (4) โรงเรียนบ้านควนยูง และ (5) โรงเรียนวัดกลาง

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านบางใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ได้มาจากการใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยนำชื่อโรงเรียนทั้ง 5 โรงเรียน มาจับฉลากเลือกมา 1 โรงเรียน ได้โรงเรียนบ้านบางใหญ่ ซึ่งมีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้การฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จำนวน 18 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาในการสอน 18 ชั่วโมง ซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.95

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย มี 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.30-0.77 มีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.27-0.67 และมีค่าความเชื่อมั่น 0.84 ค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

3. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย มี 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.33-0.77 มีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.33-0.60 และมีค่าความเชื่อมั่น 0.84 ค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น 0.72 ค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำการทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษใช้เวลา 1 ชั่วโมง

2. ดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง เป็นเวลา 9 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง

3. ทำการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนการทดลอง และสอบถามนักเรียน

โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

4. นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิตพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.)

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้การฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง หาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

2.2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

2.2.2 หาค่าความยากง่าย (p) และหาค่าอำนาจจำแนก (r)

2.2.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson)

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

2.3.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

2.3.2 หาค่าความยากง่าย (p) และหาค่าอำนาจจำแนก (r)

2.3.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson)

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนที่มีต่อวิธีการแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.4.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

2.4.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สูตร Coefficient alpha ของครอนบาค

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษและความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทางมีความสัมพันธ์เชิงบวก

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) และสถิติทดสอบที

3.2 นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง มีความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน คือ สถิติทดสอบที แบบกลุ่มสัมพันธ์

ผลการวิจัย

1. ความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสัมพันธ์กันระดับมากในทิศทางเชิงบวก

อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.845

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในภาพรวม อยู่ในระดับมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.48 โดยมีความพึงพอใจในภาพรวมแต่ละด้านโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.55, S.D. = 0.367) รองลงมาคือด้านเนื้อหาในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.51, S.D. = 0.403) และด้านประโยชน์การนำไปใช้ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 4.39, S.D. = 0.459)

อภิปรายผล

ผลของการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอภิปรายผลตามสมมติฐานของการวิจัยและข้อค้นพบได้ดังนี้

1. ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า “ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสัมพันธ์เชิงบวก” จากการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า ความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.845 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีสอนที่ใช้แนวทางธรรมชาติในการรับรู้ภาษา ขั้นในการสอนจะเริ่มจากการให้ความสำคัญที่การฟัง เพราะการฟังเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจภาษา ทั้งเสียง สำเนียง การแสดงท่าทาง นักเรียนจะเก็บข้อมูลทั้งหมดไว้ และสะสมข้อมูล จึงเมื่อถึงระยะหนึ่งที่สามารถจดจำได้แล้ว ก็จะเริ่มมีความมั่นใจในการพูด โดยในระดับแรกจะเริ่มพูดเพียงคำง่ายๆ จากนั้นจึงเป็นวลี และประโยค เมื่อพิจารณาจากคะแนนระหว่างความสามารถด้านการฟังและความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนที่ทำคะแนนด้านการฟังได้ดี ก็มักจะทำคะแนนด้านการพูดได้ในระดับใกล้เคียงกันหรือต่ำกว่าเล็กน้อย ส่วนนักเรียนที่ทำคะแนนในด้านการฟังระดับปานกลางหรือน้อย ก็มักจะทำคะแนนด้านการพูดได้ปานกลางหรือน้อยเช่นเดียวกัน

อาจกล่าวได้ว่าการฟังและการพูดเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กัน เพราะเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กันจะต้องมี 2 บทบาทคือ ผู้ฟังกับผู้พูด สลับบทบาทกัน เพื่อเข้าใจถึงสารที่ต้องการสื่อไป จึงจะเป็นการสื่อสารที่สมบูรณ์ นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาการฟังจนสามารถฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วย่อมทำให้ความสามารถด้านการพูดนั้นดีขึ้น

ตามไปด้วย ดังที่ สุรศักดิ์ ปาเฮ (2554) ได้กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษการฟังและการพูด มักจะเป็นกระบวนการที่สัมพันธ์กัน การฟังและการพูด เป็นการสื่อสารทางวาจาตั้งแต่คน 2 คนขึ้นไปที่จะสื่อความหมายของตนเองให้กับผู้อื่น สอดคล้องกับ แอชเชอร์ (Asher, 1979 : 19) ที่มีแนวคิดว่าการเรียนการสอนที่จะให้ผลดี ควรพิจารณาขั้นตอนการเรียนภาษาโดยธรรมชาติ โดยเริ่มจากให้ความสำคัญของการฟังและความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะมุ่งไปสู่ทักษะด้านอื่นๆ การฝึกฟังมากๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟังการออกเสียง และสำเนียงที่ชัดเจน ถูกต้อง การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงไม่ถูกต้องในขั้นแรกๆ อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียงและการจำเสียงที่ถูกต้อง ถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดทันทีที่เริ่มเรียน จะทำให้ความผิดพลาดมีมากและเป็นสิ่งที่ขัดขวางทางการเรียนรู้อีกด้วย แต่ถ้าให้ฝึกการฟังก่อนการพูด ผู้เรียนจะได้ประสบการณ์ในการเรียนภาษาที่ดี สามารถโต้ตอบได้อย่างถูกต้อง และมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลที่ว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมกับผู้เริ่มเรียนภาษา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นนักเรียนระดับเริ่มเรียนภาษา ยังมีพื้นฐานทางภาษาไม่มากนัก และหลักการสอนของวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่เน้นการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติของมนุษย์ โดยให้ความสำคัญที่การฟังก่อนและจึงตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ และลดความวิตกกังวลจากการถูกบังคับให้พูด สอดคล้องกับแนวคิดของคราเชน (Krashen, S.D., & Terrell, T.D.,1983, p.79–98) ที่กล่าวว่า ความสามารถในการฟังที่ดี เป็นสิ่งที่สำคัญก่อน ที่จะสามารถพูดได้ ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นได้จากการฟังที่มีความหมาย โดยผ่านปัจจัยป้อนทางภาษาที่เข้าใจได้ จากขั้นตอนกิจกรรมของวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่ผู้วิจัยได้นำไปทดลอง ได้ทดลองตามหลักการของวิธีสอนดังกล่าว โดยเริ่มจากการให้นักเรียนได้ฟังคำสั่งจากครู ดูการปฏิบัติท่าทางของครู ให้นักเรียนปฏิบัติท่าทางพร้อมกับครู จนกระทั่งสามารถปฏิบัติได้เอง ในระยะแรกจะยังไม่บังคับให้นักเรียนพูดคำสั่ง จนกว่านักเรียนจะสามารถปฏิบัติได้คล่องแคล่ว ฟังคำสั่งถูกต้อง และจึงให้นักเรียนได้ทดลองสั่งด้วยตนเองบ้าง โดยเริ่มจากนักเรียนที่เรียนรู้ได้ดีเป็นผู้เริ่มสั่งเพื่อนในห้องให้ปฏิบัติตามคำสั่งก่อน และจากนั้นจึงให้นักเรียนที่เรียนรู้ได้ปานกลางและอ่อนเป็นผู้สั่งเพื่อนให้ปฏิบัติบ้าง โดยมีครูคอยให้กำลังใจ ให้การแนะนำและช่วยเหลือ และไม่ทำให้นักเรียนที่เรียนอ่อนรู้สึกอับอาย ทำให้เกิดบรรยากาศในการเรียนที่ผ่อนคลาย สอดคล้องกับที่ประนอม สุรัสวดี (2539 : 60) ได้กล่าวถึงแนวทางพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษไว้ว่าครูต้องสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน นับตั้งแต่ก้าวแรกที่ครูเข้าชั้นเรียนด้วยบุคลิก ท่าทาง และน้ำเสียงที่น่าเชื่อถือและศรัทธา สร้างความเป็นกันเอง ให้คำชมเชยเมื่อผู้เรียนพูดได้ถูกต้อง และครูควรมีความอดทนคอยให้ความช่วยเหลืออย่างจริงใจ เมื่อพบว่าผู้เรียนมีปัญหาในการพูด

ให้โอกาส ให้กำลังใจ ครูควรหลีกเลี่ยงบรรยากาศที่เคร่งเครียดเกินไป พยายามให้ผ่อนคลายมากที่สุด เพื่อสร้างเจตคติที่ดีของผู้เรียนต่อการพูดภาษาอังกฤษ มีกำลังใจและความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างไม่เคอะเขิน และมีความกระตือรือร้นที่จะฝึกพูดภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากนี้ในการเลือกเนื้อหาบทเรียนผู้วิจัยได้เลือกเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้จากประสบการณ์จริง โดยใช้สื่ออุปกรณ์การสอนที่หลากหลายทั้งสื่อของจริง สื่อรูปภาพ สื่อที่สามารถประกอบ แปะและดึงได้ ตามประเภทของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งแยกย่อยเป็นวิธีสอนแบบ TPR-B (Body) คือ การสอนคำศัพท์ คำสั่งที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Body วิธีสอนแบบ TPR-O (Object) คือ การสอนคำสั่งที่มีคำศัพท์เป็นสิ่งของ ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง My Classroom Objects วิธีสอนแบบ TPR-P (Picture) เป็นการออกคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ โดยให้นักเรียนย้ายภาพสถานที่ไปตามตำแหน่งต่างๆ ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง My Places และวิธีสอนแบบ TPR-S ซึ่งเป็นการสอนโดยการเล่าเรื่องกิจกรรมที่กำลังกระทำอยู่ ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง My activities และการใช้กิจกรรมเพลงและเกมสลับกับการทำกิจกรรมฝึกการฟังและการพูด ซึ่งผู้วิจัยได้พยายามออกแบบกิจกรรมทั้งกิจกรรมที่ทำแบบเดี่ยว แบบคู่ และแบบเป็นกลุ่ม ผสมผสานกัน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น สนใจในการเรียนตลอดเวลา ดังที่ กรมวิชาการ (2544 : 155) ได้กล่าวว่าในการวางแผนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ครูควรใช้กลยุทธ์ที่หลากหลาย แม้ว่าประโยคคำสั่งจะเป็นหัวใจของการฝึกฝน แต่ไม่ใช่เพียงอย่างเดียว ครูอาจใช้ภาพ หรือบทบาทสมมติประกอบเพื่อเร้าความสนใจของนักเรียน บทบาทของครูในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ไม่ใช่ผู้สอนแต่เป็นผู้ให้โอกาส ดังนั้นครูจะต้องเตรียมภาษา อุปกรณ์ให้พร้อมเพื่อให้สามารถจัดบทเรียนที่มีประสิทธิภาพ

ในทุกๆ หน่วยการเรียนรู้ผู้วิจัยได้ออกแบบให้พัฒนาผู้เรียนทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเน้นที่การฟังและการพูดเป็นหลัก ตามมาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551

จากองค์ประกอบทั้งหมดที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า การใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนซึ่งสอดคล้องกับงาน วิจัยของ ศิริภรณ์ ศรีนาค (2550) ที่พบว่า คะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการฟังและพูดของนักเรียนที่ใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จากการทำวิจัยโดยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และงานวิจัยของรุ่งนภา เทศนา (2550) พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนแบบปกติ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยาเดฟ (Yadav, D.P.,

2010) ที่พบว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ส่งผลดีต่อความสามารถด้านการฟังและพูดของนักเรียน นักเรียนมีแรงจูงใจสูงขึ้น ในขณะที่ได้ดู ฟังและแสดงท่าทาง และพบว่าวิธีสอนนี้มีประสิทธิภาพมากในการสอนคำศัพท์ และงานวิจัยของ ซิตัวลา (Sitaula, 2008) พบว่าเด็กนักเรียนสามารถสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศได้จากการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า “นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในระดับมาก” จากผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยภาพรวมในระดับมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากบรรยากาศในการเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนั้นมีบรรยากาศที่สนุกสนาน แปลกใหม่จากการสอนแบบเดิม ประกอบกับกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมเกม เพลง และการออกแบบกิจกรรมในลักษณะแตกต่างกันในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ แต่ยังคงยึดหลักวิธีสอนที่เน้นการปฏิบัติท่าทาง และเน้นการฟังและการพูดนั้น ส่งผลให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย การได้ทำกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่ม ทั้งในส่วนการฟัง พูด แสดงท่าทาง การทำใบงาน การร้องเพลง และเล่นเกม ยังช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในตนเอง และเกิดพัฒนาการทางด้านสังคมในการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่น ดังจะเห็นได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจในข้อที่ 9 ที่ว่า “ฉันมีความสุขเมื่อได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ” เป็นข้อที่นักเรียนมีความพึงพอใจสูงสุด

นอกจากนี้ สื่ออุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญมาก อย่างเช่นบัตรภาพ หรือบัตรคำนั้น ไม่ใช่สิ่งที่ล้าสมัยจนเกินไป การนำเสนอแล้วนำไปติดไว้ในห้องเรียนทิ้งไว้นั้น ช่วยให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้เพิ่มขึ้น สื่ออื่นๆ ที่ครูจะผลิตเพิ่มอย่างเช่นภาพโปสเตอร์ขนาดใหญ่ลงด้วยสีชอล์ก ช่วยเรียกความสนใจจากนักเรียนได้ไม่น้อยทีเดียวยิ่งเมื่อรู้ว่าเป็นผลงานของครู นักเรียนยิ่งสนใจอยากจะดู ก่อนที่จะเริ่มบทเรียนด้วยซ้ำ อุปกรณ์อย่างเช่นเกมกระดาษที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนอยากมาโรงเรียนมากขึ้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าทั้งวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางซึ่งใช้กิจกรรมหลากหลาย และสื่ออุปกรณ์ต่างๆ ช่วยทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในระดับมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของ โอมาริ (Omari, D.R., 2001) ที่พบว่า การใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและวิธีสอนประกอบเพลงของนักเรียนระดับอนุบาล ทำให้นักเรียนมีเจตคติในทางบวกต่อวิธีสอนทั้งสองในระดับที่เท่าเทียมกัน และงานวิจัยของ ดวงเพชร นาอุดม (2551) ได้พบว่า หลังจากที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้รับการพัฒนากิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้การตอบสนองด้วยท่าทาง เกมและเพลง แล้วนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้กิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษ โดยใช้การตอบสนองด้วยท่าทาง เกมและเพลงในระดับมากเช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การเลือกเนื้อหาที่จะนำมาใช้ควรเป็นเรื่องใกล้ตัวและเป็นเรื่องที่ผู้เรียนมีประสบการณ์ และควรสัมพันธ์กับขั้นตอนของการใช้วิธีแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งเป็นการใช้คำสั่ง ร่วมกับการแสดงท่าทาง นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงความยากง่ายให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับวิธีสอนและตัวผู้เรียน

2. การกำหนดเวลาในการสอนมีความสำคัญมาก โดยที่บางโรงเรียนจะกำหนดเวลาสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพียงสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมงเท่านั้น ซึ่งหากมีกิจกรรมอื่นอาจทำให้นักเรียนไม่ได้เรียนในชั่วโมงนั้น อาจส่งผลต่อความคงทนในความสามารถของนักเรียนได้ ในส่วนที่ผู้วิจัยทดลอง โรงเรียนได้กำหนดให้สอนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง เพิ่มขึ้นจากเดิมอีก 1 ชั่วโมง เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ที่ต่ำของนักเรียน ดังนั้นหากจะนำไปใช้ในการทดลอง ครูและผู้ที่สนใจจะนำไปทดลอง ควรหาเวลาเพิ่มเติมอีก 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกภาษาอย่างต่อเนื่อง

3. การใช้คำสั่งหรือคำถามภาษาอังกฤษในห้องเรียน สามารถนำคำสั่งอื่นๆ ที่นอกเหนือจากในแผนการจัดการเรียนรู้มาใช้ร่วมด้วย และควรใช้เป็นประจำทุกชั่วโมง เพื่อให้นักเรียนฝึกฟัง และปฏิบัติบ่อยๆ จนเกิดความคุ้นเคย

4. เมื่อจบเนื้อหาในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ควรมีการทดสอบย่อย เพื่อทราบระดับความก้าวหน้าของผู้เรียนในหน่วยการเรียนรู้นั้น และทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเองเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทดลองใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางผสมผสานกับวิธีเรียนแบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาความสามารถทั้ง 4 ทักษะคือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน และศึกษาถึงตัวแปรอื่นๆ เช่น ความรับผิดชอบ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้

2. ควรมีการทดลองใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับสื่อด้านเทคโนโลยีอื่นๆ ในโรงเรียนที่มีความพร้อม เช่น บทเรียนสำเร็จรูปในคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โปรแกรมมัลติมีเดียในอุปกรณ์ต่างๆ เช่น คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ค แท็บเล็ต เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. **การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา : เรียนรู้ด้วยตนเอง.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2544.

กระทรวงศึกษาธิการ. **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2551.

ดวงเพชร นาอุดม. **การพัฒนากิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษ โดยใช้การตอบสนองด้วยท่าทาง เกม และเพลง สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สกลนคร.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 2551.

รุ่งนภา เทศนา. **การเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนแบบปกติ.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, 2550.

ศิริภรณ์ ศรีนาค. **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, 2550.

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1. (2556). ข้อมูล O-NET ชุดที่ 2, http://eoffice.surat1.go.th/showsubbook.php?bookidshow=15793, 2 เมษายน 2556.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

สุรศักดิ์ ปาเฮ. **การสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ**, 27 กุมภาพันธ์ 2556. http://www.addkutec3.com, 2554.

Asher, J. J. **Learning Another Language Through Actions : The Complete Teacher's Guide Book : Los Gatos.** California : Sky Oaks, 1979.

Krashen, S.D., & Terrell, T.D. **The Natural Approach.** London : Almany, 1983.

Omari, D.R. **A comparison of foreign language teaching methods : Total Physical Response versus song/ chants Kindergartners.** Master of Arts Action Research Project, Johnson Bible College, Retrieve March 2, 2009, from ERIC, Abstract No. ED 461987 Website:http://www.eric.ed.gov/contentdelivery/servlet/ERICServlet?accno=ED461987, 2001.

Sitaula, G. Act, don't explain : Total Physical Response at work. **Journal of NELTA,** 13(1-2), 80-86, 2008.

Yadav, D. P. **Effectiveness of TPR in teaching vocabulary.** Unpublished thesis, Tribhuvan University, 2010.